

[Pia Gjellerup]

Man må sige, at det er en meget god beskrivelse af, hvordan også finanslovforhandlingerne er foregået, nemlig at fru Anne Birgitte Lundholt er mødt op med ændringsforslag, som fra ende til anden handler om at gøre det modsatte af, hvad regeringen vil, frem for at komme med nogle punkter, hvor man kunne bidrage med noget nyt, en politik for et nyt år, i stedet for at sige: Nej, vi vil bare skrue tiden tilbage, til før der kom en flertalsregering for første gang i ganske lang tid.

Men altså, jeg kan konstatere: ingen ændringsforslag fra fru Anne Birgitte Lundholt på disse områder, som hun ellers svinger sig op til at rose sig af her fra talerstolen.

Så vil jeg da nævne, for at det ikke skal forbigås endnu en gang, at vi har haft tre behandlinger af et forslag om at gennemføre en besparelse på socialområdet i forhold til pensionister med større arbejdsindkomster. Jeg kan forstå, at det er allervigtigst for Det Konservative Folkeparti at sørge for, at de pensionister, som har store arbejdsindkomster, også bliver forsynet med offentlige tilskud.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Fru Pia Gjellerup har i dag den helt særlige evne, at hun ikke hører efter, hvad der bliver sagt.

Jeg kan oplyse fru Pia Gjellerup om, at Det Konservative Folkeparti, netop lige før vi gik i gang med denne tredjebehandling, faktisk stemte for ændringsforslag til orlovsreformen, selv om vi stemmer imod den samlede lov, fordi vi erkender, at her har regeringen dog efter 6 måneders intens lobbyvirksomhed lyttet til, at det, man havde gennemført, var håbløst skriveworkarbejde.

Når vi går så kraftigt i brechen for pensionister, uanset om det nu er 6.000 pensionister, som regeringens forslag påvirker, eller det er alle de pensionister, som regeringen nu også selv har erkendt at vi havde ret med hensyn til, er det, fordi fru Pia Gjellerups regering fra denne talerstol gang på gang har afvist, at der var så meget som én eneste pensionist, der blev ramt af skattereformen i negativ retning. Vi kan finde utallige udskrifter frem af Folketingets forhandlinger, hvor man har benægtet fakta – de fakta, som man nu med et ændringsforslag selv må erkende, og som berører en

gruppe mennesker, som man med et andet forslag forsøger at indføre en ny forringelse for.

At der ikke er nye forslag i det forslag, der er kommet frem her, er decideret forkert, fru Pia Gjellerup. Og det ville en læsning af forslagene dokumentere, men det er jeg helt klar over at fru Pia Gjellerup ikke har gjort. Fru Pia Gjellerup har bare automatisk afvist alle forslag. En læsning vil annoncere genfremsættelse af fornuftige forslag, vil vise, at der er nye forslag, og vil bestemt vise, at der både var lagt op til et forlig og til en anden retning i finanspolitikken.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det er ganske enkelt for groft, når fru Pia Gjellerup bruger Folketingets talerstol til at meddele, at de markante forringelser, der er sket over for pensionisterne, kun berører dem, der har kæmpestore indkomster.

Det rent ideologiske kan jeg forstå, for det er Socialdemokratiets ønske at skabe et samfund – en afhængighedskultur – hvor folk skal slæbe sig frem på deres grædende knæ og bede om allernådigst at få udbetalt almisser fra det offentlige. Det er den socialdemokratiske samfundsmodel, afhængighedskulturen.

Men realpolitisk er det jo fuldstændig hul i hovedet, at det er dem, der har sørget for sig selv, som bidrager til samfundet, og som er med til at gøre samfundskagen større, man kommer og slår over fingrene og siger: Kan I så lade være med det! Sørg for at sætte jer hjem, pas jer selv, kig højest på tv og kig ud ad vinduet, og hold jer i øvrigt uden for alting, så skal I nok få penge. Men gør I en aktiv samfundsindsats, så kommer vi og tager mangfoldigt mere fra jer, end det, I ellers ville kunne have tjent selv.

Det er simpelt hen uanstændigt, også rent realpolitisk, hvis man ser bort fra de ideologiske over- og undertoner, der er, når Socialdemokratiet fører disse synspunkter frem. Det hører ingen steder hjemme. Vi skulle gerne have et samfund, hvor det at gøre en indsats var noget, der blev belønnet, og ikke noget, man straffer folk for.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):